

3
6'
9
6
3
5'
9
6
3
4'
9
3

„Paul Rudnickot olvasva a földön fetrengtem a röhögéstől,
miközben azon dühöngtem, én miért nem tudok ilyen jól írni.”

- E. Lockhart, bestsellerszerző

PAUL RUDNICK

MINDEN
A TE
HIBÁD

fine
selection

75
72
69
66
63
60
57
54
51
48
42
39

3	_____	75
6'	_____	72
9	PAUL RUDNICK	69
6	_____	66
3	_____	63
5'	_____	60
9	_____	57
6	_____	54
3	_____	51
4'	_____	48
3	_____	45
3	_____	42
3	_____	39

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2018

Johnnak

egy

Bocsássa meg nekem az Úr és mindenki más

ÉN JÓ KERESZTÉNY VAGYOK, és most a föld alá bújnék szegyenemben.

Negyvennyolc órával ezelőttig egy csepp alkoholt sem ittam, nem csókolóztam, nem hordtam ujjatlan ruhát, és nem énekeltem torkomszakadtából malac nótákat nyilvánosan. Nem raboltam el senkit, és nem szegeztem fegyvert emberekre a boltban, valamint nem loptam kocsit. Még csak jogosítványom sincs.

Néhány perc múlva kiszabadulok ebből a börtöncellából, és megpróbálom kimagyarázni a dolgot a szüleimnek, a nyolc testvéremnek, Benswelder tiszteletesnek, az összes felbérelt ügyvédnek, a rendőrségnek, a New Jersey-i Parsippany polgármesterének, egy rakás riporternek és operatőrnek, valamint az internet azon rejtett bugyrainak, amiket nekem sosem volt szabad olvasnom, vagy követnem, vagy akárhogy is nevezik az ilyesmit.

Gőzöm sincs, mit fogok mondani.

kettő

Jaj, ne!

KEZDŐDIK. Érzem a feszülést a mellkasomban, a kezem ökölbe szorul. Hamarosan jön a fulladás is, ahogy közeleg a pánikroham. Nyolcéves koromban súlyos szorongást diagnosztizáltak nálam. Akkoriban rálépni sem mertem a mozgólépcsőre, mert attól félttem, hogyha elesek, akkor lent szépen bedarál. A gyógyszeres kezeléstől a nyugtató légzésen át a viselkedésterápiáig mindent kipróbáltam a tünetek enyhítésére, de most mégis úgy érzem, hogy ha nem ismétlem el háromszor a testvéreim nevét születési sorrendben, mind meghalnak.

Carter, Corinne, Caleb, Callum, Carl, Castor, Calico, Catherine.
Carter, Corinne, Caleb, Callum, Carl, Castor, Calico, Catherine.
Carter, Corinne, Callum, Caleb...

NEM, NEM, NEM! Eltévesztettem egyet, ezért most előlről kell kezdenem az egészet, de most már hatszor kell elmondanom, hogy megvédjem őket, és tudom, hogy ez örülten hangzik, de nem tudom abbahagyni. Carter, Corinne, Caleb...

három

Ki vagyok én

CAITLIN MARY PRUDENCE RECTITUDE SINGLEBERRYNEK hívnak, és miként azt a nevem is mutatja, magam vagyok a megtestesült körültekintés és becsület. Ha valaha laktál New Jersey közepén, elég nagy rá az esély, hogy hallottál a családukról, vagy éppen hallottad őket. A szüleim egy kis csemegeüzletet vezetnek, de emellett ők és a testvéreim – akik közül a tizenhét évemmel én vagyok a középső – már a születésem előtt lemezeket adtak ki, és felléptek a dalaikkal.

Mindig is szerettem a Dalos Singleberryk közé tartozni, és reménykedtem benne, hogy egy nap majd férjhez megyek, és gyerekeket szülök, akik mind a színpadon, mind az élet más területein a család megbecsült tagjai lehetnek, de már nem vagyok biztos benne, hogy ez sikerülhet. Nem tudom, hogy a mostani viselkedésem után bárki, kiváltképp egy erkölcsös, nyíltszívű, mosolygós, élére vasalt nadrágos keresztény ifjú hajlandó lesz-e még meghallgatni engem, pláne belém szeretni.

Ráadásul jövőre főiskolára kéne mennem, de lehet, hogy már ennek is lóttak. Annyira izgultam, hogy nem vesznek fel sehová, hogy

tizenkét különböző helyre is jelentkeztem. Örült módjára ezerszer újraírtam a bemutatkozó esszéimet, és számtalanszor ellenőriztem a helyesírást, de... melyik intézmény látna szívesen egy priuszos diákokot?

Nem lenne szabad másokat hibáztatnom a szégyenteljes viselkedésemért, mert Singleberryéket nem ilyen fából faragták, de Isten bocsássa meg nekem, én akkor is megteszem: az egész az unokatestvérem, Heller Harrigan hibája.

Tudom, Jézus arra tanít, hogy tartsuk oda a másik orcánkat is, de – a legnagyobb tisztelettel –, bár Jézus szörnyű dolgokat élt át, ő nem ismerte Hellert. Ha ismerte volna, biztosan így szólna az ige: Fordítsd oda a másik orcádat is, kivéve, ha Heller Harriganról van szó. Őt teljes erődből pofon vághatod. Mondd neki, hogy én hatalmazlak fel.

GYŰLÖLÖM HELLER HARRIGANT!

négy

Ecstasy néni

TALÁN A MÚLT PÉNTEK REGGELLEL kéne kezdenem, amikor Nancy nénikém négy évvel az után a másik szörnyű nap után először újra meglátogatott bennünket. Sajnálom, de jelenleg még gondolni sem szeretek annak a napnak az eseményeire, nemhogy beszélni róluk, és valószínűleg ez már örökre így marad. Megpróbáltam kiradírozni mindent az emlékezetemből, de valahányszor meglátom Heller nevét vagy képét vagy ne adj isten valamelyik gusztustalan videóját, azonnal felmegy bennem a pumpa. Mindenről, ami aznap történt, mindenről, ami éket vert a családjaink közé, csakis Heller és én tehetünk.

Amikor meghallottam, hogy anya odalent Nancy nénivel beszélget, megállt bennem az ütő. Anya a nevemet kiabálta, ezért óvatosan lemerészkedtem hozzájuk a nappaliba.

– Caitlin! – üdvözölt Nancy néni. – Nézzenek oda! Carol, nem is mondtad, hogy ilyen dögös kiscsaj lett belőle.

Már éppen készültem volna visszaspurizni az emeletre, de anya utánam szólt:

– Semmi baj, Catey, maradj csak itt! Beszelnünk kell veled. Vész-helyzet van. Nancy, kérlek, legyél egy kicsit tapintatosabb!

– Én abszolúte az vagyok – felelte Nancy néni. – Csak megdicsér-tem. Mármint, Catey az alatt a blézer meg pulcsi alatt szemmel lát-hatólag formás testet rejtget. Csak az a fura hosszú haj... Egyébként meg, már vagy ezerszer megmondtam, hogy a nevem nem Nancy, hanem Ecstasy.

– Nancy... – sóhajtott fel anya.

– Figyi! Tudom, hogy szerinted a partidrog miatt választottam ezt a nevet, de ez tökre nem igaz. Ha valami bogyóról akartam volna elnevezni magam, inkább Advil vagy Aszpirin vagy Penicillin lettem volna. Amúgy a Penny Sillin nem is hangzik olyan rosszul. Mintha valami rapper lennék. De már évekkkel ezelőtt nevet változ-tattam, miután találkoztam azzal az elképesztő fazonnal Calcuttá-ban, akinek végre sikerült összehoznia nekem a tripla orgazmust. Bumm, bumm, bumm! Olyan volt, mint egy – hogy is hívják azt a brutál nehéz figurát, amit a műkorcsolyázók az olimpiákon csinál-nak? Tripla lutz? Na, hát a bámulatos Amri Kapoor pont ilyen bra-vúrt hajtott végre: csinált egy tripla lutzot az én...

– Nancy!

– Most mi van? 110%-os kúr volt, de mivel pontozótáblát nem mutogathattam, azzal ünnepeltem meg a testi és lelki újjászületése-met, hogy a nevemet Ecstasyra változtattam. Caitlin, te ugye meg-értesz?

Páni félelemben pislogtam körbe, hátha találok valakit, aki he-lyettem válaszol a kérdésre. Azt is érdemes megjegyezni, hogy mió-ta utoljára láttam, Nancy néni majdnem a derekáig növesztette me-tálkék rasztaháját, és jó szokásához híven erősen megbotránkoztató öltözékben virított: egy „Kinyírok mindenkit, akinek nem tetszik a

pofája” feliratú pólóban, lyukacsos, tapadós farmerben és combközépig érő kalózcizmában.

– Gyerünk, Caitlin! – nógatott Nancy néni. – Te ugye szívesen hívsz Ecstasy néninek? Végül is már tizenhét vagy, csak egypár hónappal fiatalabb Hellernél, szóval nyilván te is tudsz egyet s mászt a tripla orgazmusról.

– A-A-A-Anya! – böktém ki nagy nehezen.

– Nancy! – szólalt meg anya ropogásra vasalt, fehér blúzában és kék vászonszoknyájában. – Mint mindig, most is provokálni próbálsz Caitlint, pedig, ha jól tudom, nem ezért vagyunk itt.

Nancy néni elhallgatott, ami talán még az életben nem fordult vele elő. Ő azok közé tartozik, akik az égadta világon bármiről képesek megállás nélkül szövegelni. Csak akkor nem beszél, ha nincs magánál. Talán azért kell innia és drogoznia, hogy egy kicsit leszedálja magát. Ha Nancy néni hallgat, az csak egyvalamit jelenthet: itt valami nagy dolog készül.

öt

A bűnből faragott lány

– CAITLIN! – fordult hozzám anya. – Tudjuk, hogy néhány éve te és Heller milyen közel álltatok egymáshoz. Remélem, megérted, miért volt fontos mindkettőtök érdekében, hogy... azóta ne találkozzatok.

– Azért, mert... – szólalt meg Nancy néni, de anya vasvillaszeme láttán beléfagyott a szó.

– Mindannyian emlékszünk, mi történt legutóbb, amikor ti ketten együtt voltatok – folytatta anya. – Caitlin! Noha az idők során próbáltam távol tartani a gyermekeimet azoktól a szörnyű pletykalapoktól, a műsoroktól és az internet mocskától, mégis, nyilván te is értesültél róla, hogy Heller egyfajta... híresség lett.

Természetesen tudtam róla. Ezt mindenki tudja. Heller világegyetében csak erre vágyott, még hozzá azért, mert szerintem egyáltalán nincs lelke.

– De nem egy olyan realitys idióta – tette hozzá Nancy néni. – Heller igazi sztár.

Amikor kicsik voltunk, Heller és én gyakran néztük a család által engedélyezett tévécsatornák műsorait, és ezekben sokszor szerepeltek lányok. A legtöbbjük hétköznapi, kedves teremtés volt, de akadtak

köztük boszorkányok, roksztárok és zsenik is. Heller imádta ezeket a sorozatokat, mert a lányok mindig klassz ruhákat hordtak, táncoltak, énekeltek, nagy, színes házakban laktak, jó fej szüleik voltak, és néha még egy gunyoros kisöccsük is. Mindig megjelent mellettük egy legjobb barátnő, aki lehetett félénk és visszahúzódó, vagy az a vicces-beszólogató fajta. Én tudtam, hogy ezek a műsorok semmit sem érnek, és csak pusztítják az értékes agysejteket, de Heller szinte áhítattal csüngött rajtuk.

– Ezt én is meg tudom csinálni – jelentette ki a kedvenc sorozatát nézve, miközben a haját hátravetve vagy táncolva a főszereplőt utánozta.

Néha, amikor rávett, hogy együtt táncoljunk, vagy buta dalokat énekeljünk, egy kicsit összezavarodtam, mert Heller ilyenkor a *Heller Harrigan Show*-ba, vagy a *Helló, Heller*-be képzelte magát. Be kell vallanom, annak idején izgalmas volt Hellerrel lenni, mert ő egy igen – nem is tudom, hogy nevezzem – kalandvágó lány volt, aki bármikor odaperdült az iskola előtt posztoló közlekedési rendőrhöz, hogy megtáncoltassa. Örültem, hogy az életben és a játékaiban is a legjobb barátnője lehetek. Egy nap, miután hosszasan tanulmányozta az arcomat, így szólt:

– Azt hiszem, a saját műsorunkban nem Caitlinnek kéne hívunk téged. Lehetnél inkább K-Bop.

És én hagytam, hogy így nevezzen, már csak azért is, mert úgyszem tudtam volna megakadályozni. Jó buli volt vele lógni, mert még kicsik voltunk, és nem keveredtünk bajba, és mert a szüleim akkor még nem világosítottak fel, milyen veszélyes tud lenni Heller. Milyen ördögi.

Tudom, mire gondoltok: hogy nem jöttem rá már a nevéből, ki ő valójában? Végül is a „hell” nem más, mint pokol. Akkoriban azt

hittem, a Heller is csak egy átlagos név, mint a Susan vagy a Caitlin, de a nővérem, Corinne közölte, hogy Hellert ezzel az erővel akár Sátánnak is keresztelhetnék volna. Mivel akkor még a sátánról sem tudtam túl sokat, megkérdeztem anyát.

Este, miután mindannyian letelepedtünk a vacsoraasztal köré – ami a családunk népessége miatt nem kis időbe telt –, anya válaszolt.

– Nos, Nancy nénikéd elég sajátos elveket vall a gyerekneveléssel kapcsolatban – igazította egyenesre egyenként a villákat és késeket, amiket az imént helyeztem el a tányérok mellett. – Valójában a Hellernél sokkal rosszabb neveket szánt volna annak a kislánynak, de még időben sikerült lebeszélnem róluk.

– Miket talált ki?

Anya felsóhajtott, majd elnevette magát.

– Írt egy listát. Mielőtt közbeléptem volna, éppen a Heroin és a Hurrikán között vacillált.

hat

Heller felemelkedése

– **ANNYIRA AGGÓDOM!** – sápiózott Nancy néni a nappalinkban. – Az életemnél is jobban szeretem Hellert. Mindig arra bátorítottam, hogy kövesse az álmait, használjon ki minden lehetőséget, és soha ne zárkózzon el az új tapasztalatok elől. Csak azt akartam, hogy szabad, nyitott és kreatív személyiséggé váljon. Mert, bárki bármit is mond, ezek igenis jó dolgok – pillantott anyára.

– Csakhogy nagy különbség van szabadság és anarchia között. Szép dolog a kreativitás, de nem azon az áron, hogy valaki kihagyja a tanulást, ami a tisztességes felnőttlét alappillére.

– Jesszusom, Carol! Én megtettem, ami tőlem telt – csattant fel Nancy néni.

– És nézd meg, mi lett belőle – felelte anya olyan higgadtan, mintha egy sakkjátszma végén mondaná be a sakk-mattot.

Miközben Nancy néni összevissza kapkodott, és percenként váltogatta a munkahelyeit, Heller eltökélten haladt a célja felé. Az anyja számítógépén ügynökök, meghallgatások és színjátszó tanfolyamok után kutatott, mindenfélére jelentkezett, és Nancy nénivel New

Yorkba furikáztatta magát minden olyan szereplőválogatásra, ahol 7–10 év közötti lányokat, 8–12 év közötti vidám kiskölyköket vagy sugárzó tekintetű, gördeszkázó, 8–11 évesnél garantáltan nem idősebb gyerekeket kerestek. Az első munkáját kilencévesen kapta, egy Nut Hut extra krémes mogoróvaj-reklámban. A szerepe szerint be kellett surrannia a konyhába, hogy a pultra felkapaszkodva egy magas polcra megszerezze a tiltott mogoróvaját, és beledugja az ujját. Amikor az anyja maszatos képpel rajtakapja, ezt mondja: A Nut Hut mogoróvaj nemcsak extra krémes, de extra fenséges is.

A tévé két éven át napi huszonnégyszáz órában toltotta ezt a reklámot, és ezzel egy csomó új felkérést hozott Hellernek: további reklámokat, pár kisebb szerepet sorozatokban, egy pilotot, amiből aztán nem készült folytatás, és végül egy *Anna Banana* címen futó show főszerepét. Akkoriban Amerika és a földkerekség összes lánya Anna szeretett volna lenni, a kedves, jólelkű gimnazista, aki titokban topmodellkedik. Napközben Anna egyszerű farmerben és pólóban járt, copfba font hajjal, hétvégén és éjjelente viszont csodás sminkben és káprázatos dizájner ruhákban pompázott, és a világ minden táján fotózták. Furcsa módon a hétköznapiakban sem otthon, sem a suliban nem tűnt fel senkinek, hogy Anna Banana és Gloriana, a világhírű modell egy és ugyanaz a személy. Annaként tanulással és focizással töltötte az idejét. Sokat lógott a barátaival, de a fiúkat nem érdekelte, és a gonosz gyerekek Anna Banánának csúfolták. Glorianaként viszont menő klubokba és partikra járt, magazinok címlapján és óriásplakátokon pózolt, és rocksztárok, hercegek és olimpiai bajnokok udvaroltak neki.

Bár a szüleim az elmúlt négy évben gondoskodtak róla, hogy ne találkozassak Hellel, sőt, még a nevét sem ejtették ki a házunkban, ezt a mostani hétvégét teljes egészében ők szervezték meg.

Próbálom nem őket hibáztatni az elszúrt életemért, és azért, hogy szinte elkerülhetetlenül ebben a cellában végeztem, egy bőrmellényes csaj mellett, aki épp most kért meg, hogy húzzam fel a kötést a karomon, hogy megnézhesse a tetkómat. A TETKÓMAT? VÁRJUNK CSAK! MI VAN?

– Nem is tudtál róla? – kérdezi a lány. – Azta! Lehet, hogy egy röhögő bohóc nyelvpiercinggel, vagy a sátán, ahogy fagyit nyal, de amikor közelebről megnézi az ember a gombócokat, rájön, hogy visító csecsemőfejek.

Meg kell számolnom a cella rácsait, mert érzem, hogy közeleg a pánikroham. A terapeutám óva intett a számolgatástól, mert ha egyszer elkezdem, nem tudom abbahagyni, de most börtönben ülök, és van egy rettenetes tetoválásom, amiről azt sem tudom, micsoda, ezért a saroktól kezdem a számolást, de ha a végén páratlan szám jön ki, attól csak még jobban bepánikolok, de akkor sem bírok mást csinálni. A mellényes lány megzavart, úgyhogy most kezdek elölről az egészet. Egy, kettő, három, négy, öt, hat, hét...

– Te meg mit csinálsz? Mozog a szád – a rácsokat számolod?
Egy, kettő, három...

hét

A szuperprodukción

– **AZ ELMÚLT ÉV SORÁN HELLERREL** igencsak elszaladt a ló – mondta anyja a nappalinkban. – Rákapott az alkoholra és a drogokra, és legalább egyszer titokban férjhez is ment, bár a házasság törvényességéről nem vagyok meggyőződve. Letartóztatták ittas vezetésért és bolti lopásért, de az ügyvédek elintézték, hogy börtön helyett egy rehabilitációs intézetbe kerüljön. Ma kap majd először kimenőt.

Tudtam, hogy Heller veszélyesen él, de arról sejtelmem sem volt, hogy ekkora zúrbe keveredett. Egy pillanatra szinte már megsajnáltam, de csak egy pillanatra. Mert én figyelmeztettem. Már kiskorunkban megmondtam neki, hogy ha folyton lóg a suliból, és trágár szavakat használ, annak nem lesz jó vége. Bár nem akartam fölényeskedni, és azzal henegetni Hellernek és mindenki másnak, hogy én megmondtam, de akkor is... **ÉN MEGMONDTAM! SZÍVESEN!**

– Azért engedik ki, mert kezd jobban lenni, na és a filmje miatt – vette át a szót Nancy néni.

– Az *Angyalok háborúja* – bukott ki belőlem, és hirtelen minden megvilágosodott.

Ha tíz és a halál közti lány vagy fiú vagy, akár be mered vallani, akár nem, az *Angyalok háborúja* könyvtrilógia egyfajta biblia a számadra. Nekem ugyan nem, mert az én bibliám az igazi Biblia, de annak ellenére, hogy magántanuló vagyok, és nem nézhetem a szokásos tévécsatornákat, mindent tudok az *Angyalok háborújáról*. Na jó, bevallom, az összes kötetet olvastam. Ezekből több kelt el, mint amennyi a bolygó összlakossága, mert sok lány több példányt is vett, hogy egyet-egyét az ágya alatt, az iskolai szekrényébe vagy a fa odvába rejtessen el nukleáris katasztrófa esetére.

– *Angyalok háborúja?* – nézett rám kérdően anya, mint aki most hall erről először.

Én tiszta szívből szeretem anyát, de most a vak is látta, hogy hazudik.

A három könyvet – úgymint az *Angyalok háborúja: Az első repülés*, *Angyalok háborúja: A Gonosz uralma*, és az *Angyalok háborúja: Oda-fent* – egy kedves, észak-karolinai tanítónő írta, aki kezdetben maga terjesztette a regényeket online, és garázsvásárokon a Toyota Camryje csomagtartójából árulta a házilag fénymásolt és összefűzött példányokat. Alig egy év alatt az *Angyalok háborúja* kultregénnyé nőtte ki magát, és miután egy kiadó felkarolta, és több mint nyolcezer nyelvre lefordították, nem volt megállás. Elárulom, honnan tudom, mennyire népszerű és addiktív történet ez: én csak azután juthattam a közélébe, hogy rajtakaptam anyát a házunk mögötti fészerben a második kötettel. Olyan hévvel falta a betűket a zseblámpa fényénél, hogy meg sem hallotta, amikor benyitottam. Könyörgött, hogy ne áruljam el apának. Végül egyezséget kötöttünk: én tartom a szám, ő pedig cseérébe kölcsönadja nekem az *Angyalok háborúját*.

Többek közt ezért is szeretem anyát annyira. Próbál a nap minden percében kifogástalanul viselkedni, de néha egyszerűen feladja,

és egy ültében befal három szelet sütit, vagy az *Angyalok háborúját* olvassa.

A sorozat hihetetlen sikerén felbuzdulva egy filmstúdió elhatározta, hogy legalább négy filmet készít belőle, és Hellert választották Lynnea, a Kiválasztott Angyal szerepére. Erre csak egy magyarázatot tudok: a stúdió emberei nem ismerik az igazi Hellert, mert nem az ő unokatestvérük.

nyolc

Kezdődik

– *AZ ANGYALOK HÁBORÚJA* film elkészítése több mint kétszázmillió dollárba került, és jövő héten lesz a világpremier – mondta anya.

– A stúdió az örület határán áll – vette át a szót Nancy néni. – Próbálták a Hellerrel történeteket a lehető legnagyobb titokban tartani. Lefizettek mindenkit, akit lehetett, hogy semmi se szivároгjon ki, mert ez a film hihetetlenül fontos, és az emberek annyira imádják a könyveket. És, mert ez a szerep igazi molesztárrá teheti Hellert.

Anya mindig azt szajkózta nekem, hogy Hollywood nagyon veszélyes hely, ami az embereket szörnyeteggé változtatja. Én nem állítom, hogy Nancy néni szörnyeteg, de ahhoz képest, mennyit beszél a napenergiáról, a tantráról és a gyermeki énünk újrafelfedezéséről, meglepően sokat tud az általa csak szórakoztatóiparként emlegetett üzletről.

– Per pillanat nem Heller karrierje a legnagyobb problémánk – folytatta anya. – Én a történetek után inkább Heller miatt aggódom. Elvégre ő még mindig a családjunk tagja, és nagyon szeretjük.

Anya és Nancy néni összenéztek. Újabb sakk-matt.

– Szóval a stúdió, ami az *Angyalok háborúja* filmet forgatta, azt akarja, hogy valaki Heller mellett legyen a bemutató előtti hétvége minden pillanatában – vette át a szót Nancy néni. – Egy rakás sajtótájékoztatón és egy csomó más programon kell megjelennie, aztán jön a manhattani premier. Kell valaki, aki hajlandó bevállalni a gardedám / józan kísérő / testőr szerepét. Én vállalnám, de a stúdió nem bízik bennem. Csak egyetlen ember jutott az eszembe, aki ismeri Hellert, és nem olyan, hogy is mondjam, züllött alak, mint Heller többi barátja. Mindent összevetve, a stúdió olyasvalakit keres, aki megérti Hellert, de emellett olyan, mint egy tapadós, karót nyelt tiniapáca, persze a legjobb értelemben.

– Rád gondoltunk – fogta meg anya a kezem.

Én a lábamra meredtem, ami egyszerre zibbadt és remegett. Erősen markoltam anya kezét, és szorosan behunytam a szemem. Legszívesebben kicsire összegömbölyödtem volna, hogy labdaként elgurulhassak a közelgő pánik útjából. Sürgősen mondanom vagy tennem kellett valamit, hogy gátat vessek ennek az egésznek, mielőtt túl késő lenne.

– NEM! – kiáltottam fel. – Én... én... én... képtelen vagyok... Nem megy! Ne kérjetek tőlem ilyesmit! Én... én... én... nem lehet!

– Catey, drágám, semmi baj – fonta körém anya a karját. – Semmit sem kell tenned, ha nem akarod. Mi teljességgel megértjük.

– Én... én...

Mélyeket lélegeztem, és közben próbáltam kiegyenesíteni a görcsbe rándult ujjaimat. Anya ölelése jólesett, de nem tudta elűzni a féltelmemet.

– Catey! Nyugi, abszolút fogom az adást – mondta Nancy néni.
– Nem kellett volna idejönnöm.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Hirtelen újraéltem azt a napot, amikor utoljára találkoztam Hellerrel. Majdnem meghaltam. Emberek, akik autó- vagy repülőgépbalesetet szenvedtek, sokszor nem tudják utólag felidézni az eseményeket, csak annyi marad meg nekik, hogy napokkal később a kórházban tértek magukhoz. Én viszont szinte minden részletre emlékeztem, főként a félelemre. A terapeutám megkért, hogy egy tízes skálán értékeljem a félelmemet, de miért kéne megállni tíznél? A tíz az semmi. A tíz az, amikor sötét éjszaka egyedül vagy otthon, és odalent egy ajtó becsapódik. Az a nap viszont valahol ezer környékén volt. Azt már csak a Heller-skála tudná mérni.

– Catey, Catey, itt vagyok. Semmi rossz nem történhet veled – csitítgatott anya, és még szorosabban ölelt, miközben én előre-hátra ringatóztam, és behunyt szemmel próbáltam kizárni a külvilágot.

– Én csak... – próbálkozott Nancy néni. – Nem. Megoldást kell találnunk a helyzetre. Muszáj.

– Tessék? – pattant ki a szemem. – Ez meg mit jelentsen?

– Tudom, hogy gyűlölöd Hellert – felelte Nancy néni. – Minden okod megvan rá, hogy így érezz, és ezt eszem ágában sincs tagadni. De akkor is – és tudom, hogy nincs jogom ezt mondani, de akkor is ez az igazság –, Hellernek szüksége van rád.

MI VAN? Hellernek sosem volt szüksége rám. Neki senkire sem volt szüksége. Ő volt a legfüggetlenebb, legmagabiztosabb, legközyösebb ember, akit valaha láttam. Mindenben a tökéletes ellentétem. Erre most... szüksége van rám?

– Ezt... ezt hogy érted? Miért van szüksége rám?

– Te annyira kedves, fegyelmezett és lelkiismeretes vagy – felelte anya. – Édesapáddal mérhetetlenül büszkék vagyunk rád. Nagyszerű ifjú hölgygé cseperedtél. Kimondom kerek percc: igazi